

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.21.143/2015/3. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Magyar Anikó ügyvéd által képviselt **I.rendű felperes neve (címe)** szám alatti lakos I. rendű és a **II.rendű felperes neve (címe)** szám alatti levelezési című II. rendű felpereseknek – a dr. Horváth Zsolt ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti lakos alperes ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2015. október 1. napján kelt 8.P.20.480/2014/58. számú ítélete ellen az I. és II. rendű felperesek részéről 68. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben megváltoztatja**, a II. rendű felperes által le nem rótt elsőfokú eljárási illeték összegét 197.100,- (Egyszázkilencvenhétezer-egyszáz) forintra felemeli és megállapítja, hogy az az állam terhén marad.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű felperest, fizessen meg az államnak – külön felhívásra – 208.000,- (Kettőszáznyolcezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

A II. rendű felperes által le nem rótt 262.800,- (Kettőszázhatvankettőezer-nyolcszáz) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A II. rendű felperesnek megalakulása óta főtitkára az I. rendű felperes, akinek a tulajdonában álló **(város 1), (utca, házszám)** alatti ingatlanban, mint székhelyen működik.

Az alperes 2009. március 1-től 2010. október 1-jéig állt munkaviszonyban a II. rendű felperesnél először munkahelyi, majd gazdasági, később megbízott pénzügyi vezetőként, ebben a minőségben kezelte a szakszervezet adatait. Munkaviszonyát rendkívüli felmondással kívánta megszüntetni, azt

azonban az I. rendű felperes nem fogadta el, majd jogviszonya a munkáltató rendkívüli felmondásával szűnt meg.

A **(személy 1)** feljelentése alapján indult eljárásban a **(város 2)**-i Nyomozó Ügyészség 2011. január 28-án kelt Ny.37/2010/7. számú határozatával döntött a felpereseket érintő, nagyobb vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés büntette miatt indult nyomozás megszüntetéséről.

Az alperes 2011. május 21-én feljelentést tett a ... Megyei Rendőr-főkapitányságon, melyhez mellékletként csatolta a II. rendű alperes működéséről szóló leírást, CD-ket, további írásos anyagokat, elszámoló lapokat, a vezetőségi ülésen született határozatokat, egyéb pénzügyi kimutatásokat és elszámolásokat. A feljelentésről készült jegyzőkönyv szerint annak alkalmával az alperesen kívül a nyomozóhatóság részéről eljáró rendőrőrnagy, valamint a jegyzőkönyvvezető vett részt. A feljelentés diktafonon rögzített hanganyagát a II. rendű felperes felkérésére igazságügyi hangszakértő vizsgálta meg, és úgy foglalt állást, hogy a felvétel készítésekor a helyiségben másik, sem a bevezetőben, sem a jegyzőkönyvben nem azonosított személy is jelen volt. Az alperest az ügyben több ízben tanúként hallgatta meg a **(város 2)**-i Nyomozó Ügyészség, majd a nyomozás eredményeként 2012. május 5-én Ny.37/2010/97. szám alatt jelentős értékre üzletszerűen, bűnszövetségben és folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntette és más bűncselekmények elkövetése miatt az I. rendű felperes és társai ellen vádiratot nyújtott be a **(város 1)**-i Járásbíróságra.

Az I. rendű felperes – a II. rendű felperes főtitkári minőségében is – 2013. március 16-án a **(város 1)**-i Járásbíróságon magánindítványt terjesztett elő magántitok jogosulatlan megismerése, személyes adattal és közérdekű adattal visszaélés, levéltitok megsértése, rágalmazás és becsületsértés miatt.

A **(város 1)**-i Járásbíróság 2014. február 27-én kelt 12.Bpk.18/2014/5. számú végzésével az alperessel szemben rágalmazás, becsületsértés, levéltitok és magántitok megsértésének vétsége miatt indult büntetőeljárást megszüntette. Indokolása szerint a büntetőperben az alperes feljelentése, valamint az eljárás során tett vallomásai képezik a magánindítvány tárgyát, azonban azok olyan becsmérítő, trágár kifejezést nem tartalmaznak, amely alkalmas lenne oly módon a sértett jogainak csorbítására, hogy az büntetőjogi védelem alá esne.

Az alperessel szemben jogosulatlan adatkezeléssel elkövetett személyes adattal visszaélés vétségének megalapozott gyanúja miatt folyt eljárásban a **(város 1)**-i Rendőrkapitányság 1175/2013.bü. számon a felperesi feljelentést elutasította. A **(város 1)**-i Járási Ügyészség 2013. július 19-én B.1157/2013/5-I. számú határozatával az I. rendű felperes panaszát – mint alaptalant – elutasította és a nyomozó hatóság határozatát hatályában fenntartotta. Indokolása megállapította, hogy az alperes a 2011. május 24-i feljelentés alkalmával nem követte el a személyes adattal visszaélés vétségét.

Az I. rendű felperes több pótmagánvádas eljárást indított visszaélés személyes adattal vétsége miatt az alperes ellen.

Az I. rendű felperes többször pontosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes, mint a II. rendű felperes volt alkalmazottja és munkavállalója megsértette jóhírnevét, emberi méltóságát, becsületét azzal a magatartásával, hogy legalább két kívülálló személy jelenlétében 2011. május 24-én a ... Megyei Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Osztályán írásban, illetve a feljelentéskor felvett hanganyagban valótlanul állította róla a következőket:

- 1./ 49 millió forint kárt okozott a II. rendű felperes tagságnak azzal, hogy jogtalanul számolt el költségeket a 2007. évtől kezdődően;
- 2./ „A jogosulatlan elszámolások kapcsán szerintem csalás, sikkasztás, hűtlen kezelés és okirat-hamisítás bűncselekményeket követett el.”
- 3./ „A **(II.rendű felperes neve)** működésének lényege az, hogy **(I.rendű felperes neve)** élete a

lehető legmagasabb színvonalon működjön.”

4./ I. rendű felperes: „Mindenféle vásárlást a **(II.rendű felperes neve)** költségére a WC-papírtól az öblítőig.”

5./ „Ezeket a döntéseket egy személyben hozta. Azt mondta ezekről, hogy titkos határozat született.”

6./ „Az alkalmazás során **(I.rendű felperes neve)** folyamatosan mindenki felett hatalmat gyakorol, üvölt, szidalmaz, szinte vállalhatatlan határidőket tűz ki.”

7./ „**(I.rendű felperes neve)** a mai napig zaklat, ...”

8./ I. rendű felperest alperes „becsmérelte, fenyegette”, alperes állítása szerint I. rendű felperes azt üzenve ilyen módon, hogy „állítsa le magát, mert rosszul fog járni”

9./ „... ordított velem, sértegetett, rágalmazott.”

10./ „El lehet képzelni, mennyire igényes nő **(I.rendű felperes neve)** és hogy mit kell utána takarítani.”

11./ „Felperes 40 millió forint segélyt osztott szét a tagság pénzéből úgy, hogy semmilyen törvényes kontroll nem működött, ez hűtlen kezelés lehet.”

12./ „**(I.rendű felperes neve)** továbbra is zaklat, hívogat, mocskol, nem tudok szabadulni tőle.”

13./ „A törvénytelenül általa megszerzett pénz meghaladja a 40 millió forintot. Ezt az összeget a rendőrök tagdíjaiból és a tagok után járó munkaidő kedvezményből vette el, a saját céljaira használta fel.”

14./ „Amennyiben jelen feljelentésemet **(I.rendű felperes neve)** elolvassa, biztos vagyok benne, hogy fizikailag is az életemre fog törni.”

15./ „A pénz tagságtól történő eltulajdonítása...”

16./ „A második módszer a pénz eltüntetésére a saját lakásának saját magától történő bérlete.”

17./ „**(I.rendű felperes neve)** harmadik módon a segélyekkel él vissza.”

18./ „**(I.rendű felperes neve)** és a **(II.rendű felperes neve)** beszállt a politikába.”

19./ „Lopják is a pénzüket a tagoknak erősen.”

20./ „**(I.rendű felperes neve)** a rendszert egyedül azért tartja fenn, hogy a havi pénzeit korlátlanul ki tudja venni a kasszából.”

21./ „A lakásának a teljes rezsijét és egy már megemelt lakbért követel 2004-ig visszamenőleg.”

22./ „Adómentes forint ez is.”

23./ „Innentől kezdve elköveti a hűtlen kezelést is, mivel a szervezetnek egy ingyenes iroda helyett az ő lakását kell használnia évi több milliós költségek mellett.”

24./ „A legnagyobb pofátlansága **(I.rendű felperes neve)**-nek, belefog a lakását felújítani és kibővíteni a **(II.rendű felperes neve)** pénzéből!...”

25./ „Gyakorlatilag a határozatok nagy része kizárólag arról dönt, hogy mi jár **(I.rendű felperes neve)**-nek. Ezeket a határozatokat **(I.rendű felperes neve)** hozta.”

26./ „... Megváltoztatja a szervezet logóját, amibe belekerül az árpádsávós zászló. Ez azért fontos, mert innenől kezdve nyíltan a Jobbikot támogatja **(I.rendű felperes neve)**.”

27./ „...folyamatosan politikai tevékenységet folytattak.”

28./ „**(I.rendű felperes neve)**tal sem pénzzel, sem hamis tanúkkal, sem hamis okiratok gyártásában nem vagyunk versenyképesek.”

Az alperes 2011. június 3-ától tett tanúkihallgatásai során a **(város 2)**-i Nyomozó Ügyészségen Ny.37/2010.bü. szám alatt az I. rendű felperes emberi méltóságát súlyosan sértve valótlanul állította

az alábbiakat:

- 1./ Ügyvédek valótlan útiköltségeket vettek fel;
- 2./ I. rendű felperes a bérleti díj megemlése tárgyában egy személyben dönt;
- 3./ I. rendű felperes az alperessel együttműködve írt alá fiktív útiköltség elszámolási iratokat;
- 4./ I. rendű felperes jogosulatlanul vett fel útiköltség térítést 2.986.754,- forint értékben;
- 5./ I. rendű felperes: „Az irodán leadott forgalmi-engedély másolatokkal visszaélt...”
- 6./ I. rendű felperes feketemunkásokat alkalmazott;
- 7./ I. rendű felperes „pervesztesség (perköltség) miatt tagoknak segélyt fizetett”;
- 8./ I. rendű felperes okiratokat semmisített meg, ... hamis papírokat (okiratokat) készített;
- 9./ „ténylegesen fel nem merült útiköltséget fizetett ki a **(II.rendű felperes neve)**-nél eljáró ügyvédeknek, illetve ügyvédi irodáknak is”;
- 10./ „soha egy seprűt nem fogott meg”;
- 11./ „...egyszemélyben döntött a pénzek felhasználásáról. Magyarul mindet meghamisította. Senki nem kontrollálta a pénzmozgásokat, a tagság pénzének kezelését. Ez már magában bűncselekmény. Számviteli fejelem megsértése. Csak **(I.rendű felperes neve)** az úr a szervezetben, aki ellenkezik vele, azt kirúgja, megalázza. **(I.rendű felperes neve)** a rendszert egyedül azért tartja fenn, hogy a havi pénzeit korlátlanul ki tudja venni a kasszából.”
- 12./ „2005. december 4-én a neki, mint **(I.rendű felperes neve)** magánszemélynek büntetőeljárás során megállapított 372.000,- forint adóhátralékot a **(II.rendű felperes neve)** kasszájából fizették ki. Gyakorlatilag 372.000,- forint saját jövedelme keletkezett ebből.”
- 13./ „2006. 06. 11-én határoz **(I.rendű felperes neve)** arról, hogy fizetteti a **(II.rendű felperes neve)**-vel az összes lakhatási költségét a rezsitől a takarítószerig mindent.”
- 14./ „Vérszemet kap. 2006. 08. 03-án dönt arról is, hogy a **(II.rendű felperes neve)** fizeti a magán telefonszámláit is.”
- 15./ „Gyakorlatilag 100 milliós nagyságrendben ömlött a pénz **(I.rendű felperes neve)** felügyelet nélküli kezébe.”
- 16./ „A **(II.rendű felperes neve)** kasszáját a sajátjának tekinti.”
- 17./ „A lakásfelújítás és a lakásbővítés körülbelül 3-4 millió forintot jelentett **(I.rendű felperes neve)**-nek.”
- 18./ „A tisztségviselőket befizette egy wellnessre!”
- 19./ „**(I.rendű felperes neve)** a legfőbb bizalmasainak rendszeresen, esetenként havonta tetemes összegű pénzt ad, legalább 3 millió forinttal élt vissza ezen esetekben.”
- 20./ I. rendű felperes a tagokkal fizettette a rá eső rezsiját.
- 21./ I. rendű felperes „agresszív és bosszúálló”.

Ezen túl az I. rendű felperes annak megállapítását is kérte, hogy az alperes a Ptk. 81. §-ában foglalt személyes adatok védelméhez és magántitokhoz fűződő jogát megsértette a következő magatartásaival:

A **(II.rendű felperes neve)** volt alkalmazottjaként, illetőleg munkavállalójaként jogosulatlanul adta át harmadik illetéktelen személynek, **(személy 1)**-nek, az I. rendű felperes három gyermekének és édesapjának telefonszámát. Ugyanezen minőségeiben magántitok és üzleti titok birtokosa volt, titoktartásra kötelezett személyként tanúkihallgatása során mégis átadta és jegyzőkönyvbe mondta az I. rendű felperes használatában lévő, munkaeszközként használt mobiltelefonról az abban tárolt telefonszámokat. Megszerezte 2011. június 3-án az I. rendű felperes tulajdonát képező **(X)** forgalmi

rendszámú személygépkocsi szerviz-információit, azokat tárolta, majd 2011. szeptember 15-én a **(város 2)**-i Nyomozó Ügyészségen tanúkihallgatása során csatolta. Ugyancsak megszerezte a II. rendű felperes könyvelési adatait, köztük az I. rendű felperes szakszervezeti célból tett útjainak részbeni dokumentációját 2009. július 7-től 2010. szeptember 21-ig. Az iratok tartalmazták autója rendszámát, típusát, a megtett kilométert, azt hogy hová és mikor ment, a nevére szóló forgalmi engedély másolatát, valamint azt, hogy milyen összegű útiköltség térítéseket vett fel, bankszámlaszámát. Ezeket az adatokat tárolta és illetéktelen személynek átadta.

Jogosulatlanul megszerezte **(személy 1)**-től a **(város 2)**-i Nyomozó Ügyészség Ny.37/2010. számon tett feljelentését, az ügy iratait, a 7. számú határozatot, **(személy 1)**, valamint a **(II.rendű felperes neve)**-től az I. rendű felperes és **(személy 2)** országgyűlési képviselő közti levélváltást „... levelezése” jelöléssel, majd mindezeket a 2011. május 24-én tett feljelentéséhez csatolta.

A II. rendű felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a Ptk. 81. §-ában foglalt, személyes adatok védelméhez, üzleti titokhoz, magántitokhoz fűződő jogát az alábbiakkal:

Jogosulatlanul megszerezte **(személy 1)**-től a **(város 2)**-i Nyomozó Ügyészség Ny.37/2010/7. számú határozatát, valamint a **(II.rendű felperes neve)** és a **(párt neve)** Párt együttműködési megállapodásának tervezetét. Ez utóbbit az alperes 2009. június 10-én mentette le CD-re, ekkor azonban még nem volt a II. rendű felperes munkavállalója. Megszerezte, tárolta, majd átadta harmadik illetéktelen személynek, **(személy 1)**-nek a kilopott könyvelési anyagból készített táblázatokat, a **(II.rendű felperes neve)** belső életére vonatkozó munkaanyagokat, pénzügyi tervezeteket, a munkavállalók és a II. rendű felperes közti megállapodásokat, táppénzes papírokat, túlóra kimutatásokat, melyeket ugyancsak a 2011. május 24-i feljelentéséhez mellékelte. Átadta továbbá 2011. június 17-e előtti időszakban a II. rendű felperes vezetőségének neveit, szakszervezeti és magán telefonszámait, a **(II.rendű felperes neve)** Határozatok Tárát a 2004-től 2009. november 2-áig terjedő időszakra. Ezek a működésre vonatkozó pénzügyi döntéseket, személyi kérdéseket, részben titkos minősítésű határozatokat is tartalmaztak. Szintén átadta a II. rendű felperes teljes könyvelési- és részbeni személyi anyagait a 2007. évi szakszervezeti pénzforgalom teljes dokumentációjával excel táblázatban. Megszerezte a II. rendű felperes tisztségviselőinek, munkavállalóinak személyi anyagában szereplő szervező, B.L. nyugállományú rendőr titoktartási nyilatkozatát, amely személyes adatait tartalmazta. Mindezeket CD-n ugyancsak feljelentéséhez mellékelte.

A II. rendű felperes tulajdonát képező, de az I. rendű felperes használatában lévő telefonról a telefonszámokat jogosulatlanul jegyzőkönyvbe mondta, valamint a munkavállalók által használt számítógépeken megadta beléptetési kódjait és jelszavait a **(II.rendű felperes neve)** informatikai rendszerébe tanúkihallgatása során.

(Személy 1)-től és **(személy 3)**-től jogosulatlanul megszerezte, majd tárolta a II. rendű felperes által **(személy 3)** és társai ellen indított méltatlansági eljárásban készült munkapéldányú jegyzőkönyvet.

A II. rendű felperestől megszerezte a belső működésre vonatkozó, **(személy 4)** és **(személy 5)** által ellenjegyzett, tisztségviselőknek írt jelentést PDF formátumban, melyet eljuttatott **(személy 1)**-hez, aki azt 2010. március 23-án a ...-i Katonai Ügyészségnek e-mailben megküldte.

Jogosulatlanul szerezte meg ezen felül a II. rendű felperes 2009. és 2010. évi megbízási szerződésének és a titoktartási nyilatkozatának mintáját, 2009. évi pénzügyi beszámolójának munkaanyagát, valamint a **(II.rendű felperes neve)** belső vizsgálatakor a főtitkár és a törvényességi felügyeletet gyakorló ... Megyei Főügyész-helyettes 2009. november 18-i beszélgetését. Pendrivera mentette a II. rendű felperes működésével, tevékenységével, gazdálkodásával kapcsolatos adatokat, teljes könyvelési anyagát, nyilvántartását, banki kivontait, mely személyes, különösen védett

adatokat tartalmazott. Az adatokon műveleteket végzett, így különösen: gyűjtötte, önkényesen, engedély nélkül megváltoztatta, összekapcsolta, törölte, illetőleg megsemmisítette. Kilopta a szakszervezet táppénzes papírjait, személyes dokumentumait. A **(II.rendű felperes neve)** tulajdonát képező számítógépen adatokat törölt, ezzel gazdasági hátrányt okozva, üzleti titkot sértve. Valamennyi rendelkezésére állt anyagot feljelentéséhez csatolta.

Az alperes megsértette a II. rendű felperes jóhírnevét feljelentésében azon valótlan tényállításával, hogy:

„A **(II.rendű felperes neve)** direkt felkészült a rendőrök bujtogására.”

„A rendőröket elégedetlenségre szító, uszító tevékenység lényege az, hogy a taglétszámát így növelje a **(II.rendű felperes neve)**.”

„A **(II.rendű felperes neve)** valójában igen kevés érdekvédelmi tevékenységet végez.”

A felperesek keresetükben mindezekon felül kérték az alperes kötelezését a jogsértés abbahagyására, a további jogsértéstől való eltiltásra, valamint bocsánatkérésre. Ez utóbbit akként igényelték, hogy az alperes az ítélet rendelkező részét, valamint bocsánatkérést tartalmazó nyilatkozatot juttassa el a ... Megyei Rendőr-főkapitányságnak, a **(város 2)**-i Nyomozó Ügyészségnek és a **(város 1)**-i Járásbíróságnak. A sérelmes helyzet megszüntetése érdekében igényelték az alperes kötelezését a rájuk vonatkozó összes irat, dolog megsemmisítésére.

A jogsértéssel összefüggésben személyenként 2.000.000,- forint nemvagyoni kártérítés megfizetésére kérték kötelezni az alperest, míg a II. rendű felperes vagyoni kártérítésként további 684.800,- forintot követelt, melyek után 2011. május 25-től késedelmi kamatigényt is előterjesztettek. Keresetük közérdekű célra fordítható bírság kiszabására is irányult, mivel – álláspontjuk szerint – a kártérítés címén követelt összeg nem áll arányban az alperes felróható magatartásának súlyosságával.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta, hogy a feljelentés anyagát, mellékleteit **(személy 1)**-el és más személyekkel együtt állította össze. Hangsúlyozta azonban, hogy a birtokába került adatokat, iratokat nem hozta nyilvánosságra, azokkal semmilyen módon nem élt vissza. Nyilatkozatait kizárólag a nyomozóhatóság előtti tanúkihallgatása folyamán tette, a hatóság által feltett kérdésekre válaszolva.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Indokolásában a Ptk. 78. §-ában foglaltakra hivatkozással kifejtette, hivatalos eljárás során az eljáró hatóságnak benyújtott, nyilvánosságra nem került beadvány tartalma a jóhírnév sérelmét nem alapozhatja meg. Hangsúlyozta, a Kúria több eseti döntésében rámutatott a Ptk. 75. §-ára utalással, hogy önmagában a feljelentés személyiségvédelmi igényt nem alapoz meg még abban az esetben sem, ha az eljárás nem vezet a felperes bűnösségének megállapításához. A jóhiszemű joggyakorlás követelménye azonban a feljelentőt is terheli, így joggal való visszaélést valósít meg, ha tudatosan tesz valótlan tartalmú bejelentést vagy feljelentést, vagy gyanúja megfogalmazásakor a felperes személyét indokolatlanul sértő, bántó vagy megalázó kijelentéseket tesz. Az adott ügyre vetítve megállapította, a hatósági eljárásban az alperes kérdésre nyilatkozott, az általa sérelmesnek ítélt helyzet megoldása érdekében fordult a rendőrhatalomhoz, a feljelentésében, tanúvallomásaiban foglaltak pedig nem tekinthetők kifejezőmódjukban sértőnek, bántónak, lealacsonyítónak, mely többlet elemek nélkül nem lehetnek személyiségi jogot sértőek sem. Kiemelte, alapvető társadalmi érdek fűződik ahhoz, hogy a bűncselekmények, szabálysértések, visszaélések nyilvánosságra kerüljenek és ezáltal alkalmazható legyen az elkövetővel szembeni

megfelelő szankció.

Nem találta bizonyítottnak azt a felperesi állítást, hogy a nyomozati eljáráson kívül is nyilvánosságot kapott az alperes által tett tényállítás. Rámutatott, jelen eljárásban nem volt vitás, hogy eredetileg **(személy 1)** élt feljelentéssel a felperesekkel szemben, melyhez már csatolta a kereset tárgyává tett iratokat, az alperes későbbi feljelentése ugyanezeket a mellékleteket tartalmazta. Tény, hogy az alperes feljelentése kapcsán folytatódott a korábbi nyomozás, és ennek eredményeként készült a **(város 2)**-i Nyomozó Ügyészség 97. számú vádirata. Az alperes **(személy 1)**-el folytatott együttműködése, adatgyűjtése és a nyomozati eljárás kezdeményezése viszont nem minősülhet hivatalos eljáráson kívüli nyilvánosságra hozatalnak. Az éppen büntető feljelentés megtétele érdekében tanúsított magatartás.

Egyebekben kiemelte, a feljelentésről készült jegyzőkönyv közokirat, a Pp. 195. § (1) bekezdése szerint bizonyítja a benne foglalt intézkedést vagy határozatot, az adatok és tények valóságát. A 2011. május 24-én készült jegyzőkönyv 5. oldala tartalmazza a résztvevőket, azok aláírását. Az pedig, hogy esetleg más, illetéktelen személy is tartózkodott a helyiségben, semmiképpen sem éri el a személyiségi jog védelmének jogszabályi feltételéhez megkívánt nyilvánosságot. Hatósági eljárásban a hatóság résztvevőinek jelenlétében elhangzott információ nem illetéktelen nyilvánosság, hanem a köz érdekében, a közhatalom gyakorlására jogosult szerv eljárásának része.

Hangsúlyozta, a felperesek nem bizonyították, hogy kizárólag az alperes juthatott a II. rendű felperes irattárából a Határozatok Tárához és a több példányban rendelkezésre álló iratok azonosító jelei sem igazolják az adatok alperes általi megszerzését és továbbítását. Értékelte, hogy a felperesek maguk is úgy nyilatkoztak, a korábbi évek irattári anyaga a pincében és a garázsban voltak elhelyezve, melyekhez – illetve a központi irodarészen lévő szerver adatállományhoz – az irodai dolgozók is hozzáférhettek.

Ugyancsak nem bizonyították, hogy az alperes törölt volna adatokat a **(II.rendű felperes neve)** központi számítógépéről. Az eseti szakértő szakvéleményében az I. rendű felperes közlésére hagyatkozott és a törlés tényét ugyan megállapította, de azt nem, hogy azt ki hajtotta végre.

Bizonyítatlan maradt az az állítás is, hogy az alperes manipulálta a II. rendű felperes adatállományát. A felperesek a NAV ... Megyei Igazgatósága felé tett bejelentéseikben ezt csupán állították.

Nem találta alaposnak az I. rendű felperes magántitokhoz, valamint a II. rendű felperes személyes adatok védelméhez és üzleti titkokhoz fűződő jogának megsértésére irányuló kereseti kérelmeket sem. A Ptk. 81. § (1) bekezdésére, az 1992. évi LXIII. tv. 2. § (1) és (3) bekezdésére és a 2011. évi CXII. tv. 3. § (2) és (4) pontjára hivatkozással leszögezte, önmagában nem követ el jogsértést, ha valaki magántitok birtokába jut. A személyiségi jog sérelme azzal valósul meg, ha azt jogosulatlanul nyilvánosságra hozza vagy egyéb módon azzal visszaél. A magántitoknak is minősíthető adatok alperes általi megszerzését a felperesek nem bizonyították és azt sem, hogy azzal jogosulatlanul visszaélt vagy nyilvánosságra hozta, mindössze az nyert igazolást, hogy az alperes közjogi alanyi jogát gyakorolva büntetőeljárást kezdeményezett, és feljelentésével összefüggésben hozta a nyomozóhatóság tudomására a mellékletként csatolt iratokat. Eljárása ekként nem jogosulatlan vagy visszaélésszerű. Ugyanez vonatkozik az Ny.37/2010/97. számú vádiratra is. Az I. rendű felperes bűnügyi, személyes adatának minősülő irat nem került nyilvánosságra, mert azt csak az eljárásban részt vevő felek és a bíróság ismerheti meg. A vádirat periratokhoz való csatolása az alperes jogainak megóvását célozta az indokolt és célszerű pervitel részeként, személyiségi jogsértés megállapítására ezért nem szolgálhat alapul. Az pedig semmilyen módon nem nyert bizonyítást, hogy a vádirat, mint az I. rendű felperes különleges bűnügyi személyes adata milyen módon került az alperes birtokába, jogellenesen szerezte-e azt.

A Ptk. 206. §-ában írtak alapján a perben rendelkezésre álló adatok mérlegelésével azt a

következtetést vont le, hogy a felperesek keresetük jogalapját nem tudták bizonyítani. Mellőzte **(személy 4)**-nek, a II. rendű felperes korábbi jogtanácsosának tanúkenti meghallgatását, mert egyrészt a felperesek nem jelölték meg, konkrétan milyen körülmény, tényállítás igazolására terjesztik elő a bizonyítási indítványt, másrészt az alperes által kezdeményezett büntetőeljárásban II. rendű vádlottként résztvevő személytől elfogulatlan tanúvallomás nem volt várható.

Az ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést annak megváltoztatása és a keresetnek megfelelő döntés meghozatala érdekében. Hangsúlyozták, téves azaz elsőfokú ítéleti álláspont, miszerint nem jogellenes, ha az elkövető jogtalanul szerzi meg a személyes adatokat tartalmazó dokumentumokat, majd azokat a hatóság részére átadja. Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelésekor és határozatának meghozatalakor nem vette figyelembe, a jogsértés azzal is megvalósult, hogy a feljelentéskor nem csak a hatóság tagjai, hanem más, illetéktelen személyek is jelen voltak, illetve a csatolt iratokat magánszemélyek egymás között cserélgették. Véleményük szerint a közokiratnak minősülő, feljelentésről felvett jegyzőkönyv bizonyítottan valótlan adatot tartalmaz, hiszen a csatolt szakértői vélemény nem más személy esetleges „megfordulásáról” szól a hivatalos helyiségben, hanem annak jelenlétéről, vagyis e személy is tudomást szerzett a személyiségi jogsérelem alapjául szolgáló valótlan tényekről, mely már önmagában megalapozza a nyilvánosságot. Kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság a hangszakértői véleményt figyelmen kívül hagyta, holott annak megállapításai az alperes az eljárás során nem vitatta. Kifejtették, **(személy 1)** kizárólag az alperestől szerezhette meg 2009-től a felperesek érintett dokumentumait, hiszen ő volt a II. rendű felperes munkavállalója, **(személy 1)** alkalmazásban nem állt. Álláspontjuk szerint ugyanakkor szakkérdésben foglalt állást a bíróság akkor, amikor a beszerzett szakértői véleménnyel szemben azt állapította meg, hogy az alperes az adathordozókon törlést nem hajtott végre, ugyanis kizárólag ő használta az érintett számítógépeket. Az, hogy a feljelentés anyagát és mellékleteit **(személy 1)**-el és más személyekkel együtt állították össze, kívül esik a büntetőeljárásban való felhasználáson. Kifogásolták, hogy az eljárás során az alperesi tényállítások valóságtartalmára nem folyt bizonyítás. Állították, az érintett vádirat sem kerülhetett jogszerűen az alperes birtokába, hiszen az ahhoz kapcsolódó eljárásnak nem volt résztvevője. Sérelmezték a tárgyalási jegyzőkönyvek kijavítására, illetve kiegészítésére előterjesztett kérelmeik elutasítását, a 2014. december 16-ára kitűzött tárgyalás elhalasztását, bizonyítási indítványuk mellőzését, **(személy 1)** tanúdíját, valamint az elsőfokú bíróság bizonyításra vonatkozó tájékoztatási kötelezettségének elmulasztását a Pp. 3. § (3) bekezdésére és az 1/2009. (VI.24.) PK véleményre hivatkozással. Végül kifogásolták a perköltség összegét is és a II. rendű felperes kötelezését az elsőfokú eljárási illeték megfizetésére.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az ítélőtábla előrebocsátja, hogy az elsőfokú ítélet érdemi döntésével és annak indokolásával egyetért, jogi érveit ezért megismételni nem kívánja. A fellebbezés kapcsán fejti ki az alábbiakat:

A felperesek keresetükben elsődlegesen azt sérelmezték, hogy az alperes 2011. május 21-én tett feljelentésében olyan kijelentéseket tett, mely személyiségi jogaikat sértette.

A személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, e jogok a törvény védelme alatt állnak. Az idevonatkozó szabályokat – a védelem jellegétől függően – a jogi személyekre is alkalmazni kell. A Ptk. külön is nevesíti a becsület, az emberi méltóság, a jóhírnév, a levél-, a magán- és az üzleti titok, valamint a számítógéppel vagy más módon történő adatkezelés és -feldolgozás védelmét (76. §, 78. §, 81. §, 83. §).

A per eldöntése szempontjából lényeges volt az abban való állásfoglalás, hogy a feljelentésben foglalt kijelentések a valóság objektív mozzanatára vonatkozó tényállításoknak vagy a felperesek tevékenységét, személyét értékelő negatív tartalmú vélemény-nyilvánításnak voltak-e minősíthetők. A tényállítás a valóság egy meghatározott mozzanatára irányuló közlés, annak az állítása, híresztelése, hogy valami megtörtént, lezajlott, a valóságnak megfelelően létezik. Ezzel szemben a vélemény értékelést, álláspontot, bírálatot fejez ki úgy, hogy abból közvetve sem lehet valótlan tartalmú tények közlésére következtetni. A közlés tényállítás jellegét meghatározza egyrészt a valóság mozzanatának kijelentése, tehát hogy a közlések ténylegesen megtörtént eseményekről, létező adatokról szólnak, másrészt a határozott közlés, tehát a tényállításnak nem az általánosság szintjén kell mozognia, hanem konkrétan vonatkoztathatónak kell lennie az érintett személyre, eseményre, körülményre. A tényállítás objektíven igazolható, vagyis az állítások olyan ismérvekkel rendelkeznek, amelyek alapján valóságuk bizonyítható vagy cáfolható (hasonlóan: Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.262/2015/3.). Míg a tényállításokkal szemben elvárás – függetlenül az érintett közéleti tevékenységétől – a valóságnak megfelelő közlés, amelynek hiánya a jóhírnévhez fűződő személyiségi jog sérelmét eredményezi, addig a véleménynyilvánítással szemben – lévén az nem az objektív, igazolható valóságra vonatkozik – ilyen elvárás nincs. Ezzel együtt az érintettel szemben megfogalmazott véleménynyilvánítás, értékelés, kritika is sértheti azonban a becsületet vagy az emberi méltóságot, ha kifejezőmódjában indokolatlanul bántó, lealázó (BH2012. 240., BH2002. 352., eBDT2012. 2740.).

Az erről való döntés során jelentőséget kap az, hogy az érintett közszereplőnek minősül-e. A közszereplők esetében ugyanis a személyiségvédelem korlátozottsága mindenki máshoz képest szélesebb körben minősül „szükségesnek és arányosnak”. Ennek indoka egyrészt, hogy ők saját döntésük alapján váltak a közügyek másoknál aktívabb alakítóivá, vállalva ezzel az érintett közösség nyilvánossága előtti értékeléseket és bírálatokat is, ezért az őket érintő vagy minősítő, a személyüket támadó véleménynyilvánításokat nagyobb türelemmel kell tűrniük. Másrészt mindenki másnál szélesebb körben és hatékonyabban tudnak élni a tömegkommunikációs eszközökkel az őket ért támadásokkal szemben. Esetükben a személyüket ért bírálatot és minősítést a társadalmi nyilvánosság eleve másként, a demokratikus vita szükségszerű részeként, jellemzően a különböző politikai érdekek mentén értelmezendő megnyilvánulásként kezeli. Őket is megilleti azonban a személyiségvédelem, ha az értékítélet személyüket nem a közügyek vitatása körében, nem közéleti tevékenységükkel, hanem magán – vagy családi – életükkel kapcsolatban érinti. Az Alkotmánybíróság 36/1994. (VI.24.) AB határozatában hangsúlyozta, a személyhez fűződő jogok megsértésére alapított igények elbírálása kapcsán a bírói gyakorlat a közszereplő fogalmát szélesebb körben határozza meg. Azt a kérdést, hogy egy bizonyos személy közszereplőnek tekinthető-e, nem általában az adott személy pozíciója, hivatali beosztása, közéleti státusza vagy bármely okból fennálló szélesebb körű ismertsége, hanem a jogi megítélése szempontjából releváns konkrét élethelyzet dönti el (eBDT2011. 2420. számú eseti döntés, Szegedi Ítéltábla Pf.I.20.234/2015/2.).

A II. rendű felperes országos érintettségű szakszervezet, melynek vezetője az I. rendű felperes, aki ennek keretében rendszeresen közszereplést vállal, nyilatkozik, személyéről a II. rendű alperes tevékenységével összefüggésben értékelések, bírálatok is megjelennek. Ezért mint szakszervezeti tisztségviselő mindenképpen közszereplőnek minősül, a vele szembeni, szakszervezeti vezetői ténykedésével kapcsolatos vélemény-nyilvánítás határai tehát tágabbak (eBDT2010. 2215.).

A személyiséget érintő közléseket a Legfelsőbb Bíróságnak (Kúria) a sajtóhelyreigazítási perekre megfogalmazott, de ebben a részében az általános személyiségvédelmi perekre is alkalmazandó PK12. számú kollégiumi állásfoglalása szerint a maguk egészében kell vizsgálni, a kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni. Annak

vizsgálatakor, hogy a konkrét magatartások személyiségi jogi sérelmet valósítottak-e meg, a közlés körülményeit is értékelni kell.

A vélemény, bírálat vagy értékítélet önmagában azért, mert téves, nem alkalmas a jóhírnév, a becsület megsértésére (hasonlóan: eBDT2006. 1466., BH2001. 468. számú eseti döntések). Ha azonban tudottan valótlan tényállításokon alapszik vagy téves következtetés levonására ad alapot, illetőleg kifejezőmódjában indokolatlanul és aránytalanul bántó, megalázó vagy lekicsinylő, az a jóhírnév, illetőleg a becsület sérelmét eredményezi. A jogsértő tartalom megítélésénél a bíróságnak nem az igényt érvényesítő fél egyéni érzékenységből kell kiindulnia, hanem külső objektív mércét kell alkalmaznia (BH1993. 89, BH2003. 407, Kúria Pfv.IV.20.721/2012/13.).

Jóhírnévsértés jogi személlyel szemben is megvalósulhat. Lényeges viszont, hogy a jogi személy a tevékenységét valójában minden esetben természetes személy vagy személyek tevékenységén keresztül fejti ki.

A jóhírnév megsértése felróhatóságra, jó- vagy rosszhiszeműsége tekintet nélkül is megállapítható. A Ptk. normaszövegéből következik, hogy a jóhírnév megsértésének bármilyen módon való elkövetése jogellenes, melynek esetei nincsenek kizárólagos jelleggel felsorolva. Viszont az objektíve valótlan tényállítást kifejező közlés is csak akkor minősül személyiségi jogot sértőnek, ha a közmegítélés szerint alkalmas arra, hogy a sértett fél társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja. Az elbírálás szempontja tehát nem a sértett érzékenysége, hanem a közfelfogás. Összegezve: a jóhírnév az adott személyről a társadalomban kialakult pozitív kép, amelynek sérelmét megvalósító magatartás a valótlan tényállítás, a híresztelés vagy valós tények hamis színben való feltüntetése lehet, ha alkalmas az érintett értékelésének hátrányos befolyásolására. A Pp. 164. § (1) bekezdésében foglalt általános eljárási szabályból kiindulva a jóhírnév megsértésére alapított perekben az igényt érvényesítő felperesnek kell bizonyítania azt, hogy a jogsértőként megjelölt alperes a személyét érintő, tényállítást kifejező olyan közlést tett, amely értékelésének hátrányos befolyásolására alkalmas.

A perbeli feljelentésben, illetőleg tanúmeghallgatások alkalmával előadott, a kereset tárgyává tett közlések az I. rendű felperes, mint szakszervezeti vezető tevékenységére vonatkoztak, azonban nem alkalmasak személyiségi jogának sérelmére, mivel a közéleti szereplők tűréshatárát és a szabad véleménynyilvánítási jog gyakorlásának elfogadható mértékét nem lépték túl. Ez utóbbi igaz a II. rendű felperesre is.

Nem hagyható figyelmen kívül az a tény sem, hogy az alperes kijelentései büntetőeljárás kezdeményezésére irányuló feljelentésben, tanúvallomásokban kerültek rögzítésre. A feljelentésben foglalt közlések tényállításkénti, illetőleg véleménynyilvánításkénti értékelése szempontjából abból kell kiindulni, hogy mindenkinek megengedett jogosultsága az általa jogszerűtlennek vélt magatartásokkal kapcsolatban büntetőeljárás kezdeményezése, ehhez viszont elengedhetetlen az előadott tények alapján a hivatkozott magatartás értékelése. Önmagában a feljelentésben tett azon közlés, miszerint az érintett magatartása bűncselekményt valósít meg, csak úgy értékelhető, hogy a feljelentő véleménye szerint a feljelentésben részletezett magatartás megvalósítja egy adott bűncselekmény törvényi tényállását, a cselekmény bűncselekménykénti minősítése, a büntetőjogi felelősség megállapítása azonban az eljáró büntető bíróság feladata. A feljelentés idején hatályban lévő, a közérdekű bejelentés intézményére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket is tartalmazó 2004. évi XXIX. tv. 141. § (3) bekezdése szerint a közérdekű bejelentés olyan körülményre hívja fel a figyelmet, amelynek orvoslása, illetve megszüntetése a közösség vagy az egész társadalom érdekét szolgálja. Ebből következően a törvény 143. § (2) bekezdése a bejelentő számára immunitást biztosít, azaz a bejelentőt – rosszhiszeműségét kivéve – nem érheti hátrány a közérdekű bejelentés

megtétele miatt. Egységes a bírói gyakorlat abban, hogy a hatóság előtti eljárás kezdeményezése személyiségi jogsértést akkor sem valósít meg, ha a bejelentés alaptalannak bizonyul (EBH2002. 624, BH2009. 214.). Kivételt képez ez alól, ha a bejelentő tudta, hogy bejelentésének tartalma valótlan, avagy ugyan nem valótlan tényállításokat tartalmaz, azonban az abban foglaltak – kifejezőmódjukat illetően – indokolatlanul sértőnek, bántónak, avagy megalázónak tekinthetők annak a személyére nézve, akire a bejelentés vonatkozik.

Kétségtelen, hogy a keresetben felsorolt, az alperesi feljelentés tartalmát képező kijelentések a felperesek társadalmi megítélését nyilvánosságra kerülésük esetén lényegesen befolyásolhatják, azt azonban az eljárás során nem tudták bizonyítani, hogy az alperes ezt rosszhiszeműen tette volna, szándékosan valótlan tartalmú tényállításokat tett. Az ítéletábra véleménye szerint a feljelentésben szereplő állítások nem tekinthetők olyan mértékben sértőnek és túlzónak, hogy a felperesek személyiségvédelmi igényét megalapozza, különös tekintettel az I. rendű felperes közszereplői státuszára. A véleménynyilvánítások pedig ebből a szempontból ugyancsak nem kapnak szerepet.

A hatósági eljárásban kihallgatott tanúnak arról kell beszámolnia, hogy az eljárás tárgyát képező tényekről milyen tudomással bír, ennek során – értelemszerűen – tényelőadásokat kell tennie. Korlátja a hamis tanúzás tilalma, valamint a személyiségi jogok tiszteletben tartása. Az az értelmezés, amely a személyiségi jogsértést önmagában azon az alapon megállapítaná, hogy a tanú vallomását – bár a hamis tanúzás büncselekménye nem volt megállapítható – a hatóság a bizonyítékok értékelésénél nem találta elégségesnek, a hatósági, bírósági eljárásokat lehetetlenítené el. Az alperes a hatósági eljárásban tett közléseivel a büntetőeljárás kezdeményezésének, a büntetőjogi igény érvényesítésének megengedett kereteit nem lépte túl. A kivizsgálni kért körülmények a tudomására jutott tények előadása, valamint az eljárásban rendelkezésre álló jogi eszközök igénybevétele az igény érvényesítésének megengedett módjához tartoznak. A tény közlések a feljelentéshez igazodóan célszerűek és indokoltak voltak, az esetlegesen túlzó véleménynyilvánítások pedig nem haladták meg azt a mértéket, amit a közszereplő e minősége miatt tűrni köteles. Nem volt a jóhiszemű joggyakorlás követelményébe ütköző, tudatosan valótlan tartalmú tényállítás sem. Önmagában az a körülmény, hogy a feljelentésben, tanúvallomásokban az alperes a felperes személyét érintő olyan eseményekre, történésekre tett kijelentéseket, amelyeket a hatóságnak kellett kivizsgálnia, még nem eredményezi a jóhírnév sérelmét (hasonlóan: Debreceni Ítéletábra Pf.I.20.715/2015/3.).

Az alperes a hatóságtól kivizsgálni kért, a II. rendű felperesi szakszervezet működésével, az I. rendű felperes mint szakszervezeti vezető ténykedésével a vélt visszaélésekre nyilatkozott, ezek az eljárás kezdeményezéséhez, folytatásához szükségesek voltak, hiszen a feljelentésben, tanúvallomásban nem lehet az eljárás tárgyává tett körülményekről a tények állítását elkerülni. Mindezek összefüggésben voltak a II. rendű felperes gazdasági, pénzügyi működésével, így az I. rendű felperes határozataival, melyek alátámasztására csatolta az alperes a rendelkezésére álló iratanyagot. Egyetértett az ítéletábra az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, hogy az érintett dokumentáció jogosulatlan alperesi megszerzését a felperesek nem tudták bizonyítani, lényegében az ott dolgozók közül azokhoz bárki hozzájuthatott. Az alperes által felhozott tények valóságtartalmának vizsgálata a hatósági eljárások feladata volt. Azzal pedig, hogy az alperes a feljelentésében foglalt kijelentéseivel az I. rendű felperes tevékenységét szakszervezeti vezetői, közszereplői minőségében negatív kritikával illette, kifogásolta, utalt politikai érdekeltségű kapcsolatára, a véleménynyilvánítás alapvető jogosultságát gyakorolta, személyiségi jogot nem sértett. Az I. rendű felperes tevékenységének értékelése a közéleti szereplőket érintő megengedett kritika gyakorlásának minősíthető.

Nem állt azonban összefüggésben a büntető igény érvényesítésével, a hatósági eljárások lefolytatásával az I. rendű felperes egy bizonyos párthoz való kötődésére tett nyilatkozat. Ez viszont

a közéleti szereplő politikai kötődésére vonatkozó olyan vélemény, amely a tűréshatáron belüli körbe tartozik és önmagában nem alkalmas a személyiségi jogok megsértésére.

Az elsőfokú bíróság tájékoztatási kötelezettségének megsértésére történt fellebbezési hivatkozás kapcsán az ítéletábra az alábbiakat emeli ki:

A felek peranyag-szolgáltatási kötelezettségével, a bizonyítandó tényekkel és bizonyítási teherrel összefüggésben az eljárás során – a Pp. 3. § (3) és (4) bekezdésének megfelelően – nem volt szükséges a felperesek tájékoztatása. A Pp. 3. § (3) bekezdésében előírt kötelezettség célja ugyanis annak a biztosítása, hogy a fél a bizonyítási indítványait a jóhiszemű, célszerű pervitel követelményeinek megfelelően előterjeszthesse. A konkrét esetben az alperes a perben nem vitatta, hogy a felperesek által sérelmesnek tartott nyilatkozatait megtette, a nyilvánossággal összefüggésben bizonyítás is folyt a szükséges keretben. Ezért az elsőfokú bíróságot a bizonyítási teherről szóló további tájékoztatási kötelezettség nem terhelte. Feladata kizárólag az volt, hogy az alperes feljelentésében rögzítetteket és tanúvallomásainak tartalmát megvizsgálja és eldöntse, hogy az ezekben foglalt nyilatkozatok megsértették-e a felperesek hivatkozott személyhez fűződő jogait. Ennek eldöntése azonban – további bizonyítást nem igénylő – jogkérdés volt, ahhoz további bizonyíték beszerzésére nem volt szükség.

A keresetben kért egyéb szankciók (nem vagyoni kár, kártérítés és eltiltás, elégtétel) tekintetében pedig azért nem kellett, hogy sor kerüljön további bizonyításra és az ezzel kapcsolatos tájékoztatásra, mert ekörben a kereset elutasítására jogalap hiányában került sor.

Az elsőfokú bíróság ítéletben foglalt döntésével nem sértette meg a Pp. 213. § (1) bekezdésében foglalt teljesség követelményét sem. A fellebbezési érveléssel szemben ugyanis az kimerítően tartalmazza a kereset elutasításának okát, indokait. Így részletes magyarázatát adta a felperesi bizonyítási indítványok elutasításának, amivel az ítéletábra mindenben egyetért.

A tárgyalás elhalasztása pedig az eljáró bíró mérlegelésén alapul, pervezető végzés, ezért fellebbezéssel nem támadható (Pp. 233. § (3) bekezdés b) pont).

A felperesek tárgyalási jegyzőkönyv kijavítása és kiegészítése tárgyában előterjesztett fellebbezési érvelésével összefüggésben az ítéletábra kiemeli, a pervezetés az egész peres eljárás törvényességét, célszerű menetét, folyamatosságát és gyorsaságát biztosító bírói, bírósági perbeli cselekmények összessége. A pervezetés egy része a tárgyalásvezetés, melynek célja a tárgyalás akadálymentes lebonyolítása. A Pp. 117. § (1) bekezdése szerint a jegyzőkönyvben röviden le kell írni az eljárás menetét és az annak során történeteket, mégpedig úgy, hogy a jegyzőkönyv alapján azt is meg lehessen állapítani, vajon az eljárás a törvényben meghatározott alaki követelményeknek megfelel-e. Ha valamely kifejezés vagy kijelentés pontos szövege jelentős, azt szó szerint kell jegyzőkönyvbe venni. A tárgyalás anyagának bizonyítására a jegyzőkönyv szolgál, az szolgáltatja az „anyagot” az érdemi döntés meghozatalához. A bíró döntését csak olyan tényekre, bizonyítékokra alapíthatja, amelyek a per anyagában szerepelnek, amelyeket a jegyzőkönyv rögzít. Éppen ezért alapvetően fontos a jegyzőkönyv világos, egyértelmű szövegezése. A felek nyilatkozataiból, előadásaiból, a tanúk vallomásából a bírónak kell kiválasztania az ügyre tartozó lényeges körülményeket. Az ügy érdemét nem érintő, a döntés meghozatalánál irreleváns előadásokat nem szükséges jegyzőkönyvbe foglalni, ahogy a fél által benyújtott írásbeli nyilatkozatok, kérelmek tartalmát sem. A felperesek az elsőfokú eljárás során több, a jegyzőkönyvek kijavítására és kiegészítésére irányuló kérelmet terjesztettek elő (23., 30. sorszámú), melyeket az elsőfokú bíróság – indokolási kötelezettségének eleget téve – elbírált (28., 32. sorszámú végzések). Helyesen állapította meg, hogy a felperesek által

kifogásoltak nem az ügy érdemi részét érintették, azok már korábban előterjesztett beadványaikban szerepeltek, következésképpen azok megismétlése a tárgyalási jegyzőkönyvekben szükségtelen, azt a jogszabály sem követeli meg.

(Személy 1) tanúdíjával kapcsolatban az ítélet tábla pusztán megjegyzi, hogy arról a felperesek ez irányú fellebbezése folytán 2015. december 9-én jogerőre emelkedett Pkf.I.21.144/2015/2. számú végzésében döntött, melyhez kötve van ezért az ítélet elleni jogorvoslati kérelemben e körben felhozottakra érdemben már nem tér ki.

A kifejtettekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének érdemi részét helybenhagyta.

A perköltség kapcsán kiemeli, a személyiségi jogi perekben kialakult bírói gyakorlat szerint amennyiben a felperes felróhatóságtól független (objektív) és felróhatóságtól függő (szubjektív) szankciókat is érvényesít, úgy a pertárgy értéke határozatlan, kivéve azt az esetet, ha az Itv. 39. § (3) bekezdésének b) és c) pontja szerint meghatározott értéknél a követelt vagyoni és nem vagyoni kártérítés tőkeösszege magasabb (hasonlóan: Debreceni Ítélet tábla Pf.I.20.262/2015/3.). Figyelembe kell venni emellett a Pp. 25. § (3) bekezdését és az Itv. 40. § (1) bekezdését is (eBDT2012. 2697.). Eszerint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének alkalmazásával a pertárgyérték alapulvételével az alperesnek járó perköltség az I. rendű felperes relációjában 130.000,- Ft+ ÁFA, míg a II. rendű felperes esetében 164.200 Ft+ÁFA, az ítéletben megállapított elsőfokú eljárási költség ezért semmiképpen sem tekinthető eltúlzottnak az alperesi képviselő tárgyaláson való részvételére (4 alkalom) és peranyag-szolgáltatására is figyelemmel.

Helytállóan hivatkozott azonban a II. rendű felperes arra, hogy igazolta az Itv. 5. § (2) bekezdésének megfelelően személyes illetékmentességét, ezért az ítélet tábla a terhére meghatározott elsőfokú eljárási illeték vonatkozásában az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és megállapította, hogy az az állam terhén marad. Észlelte ugyanakkor, hogy ennek kapcsán az elsőfokú bíróság számítási hibát vétett, ezért az összeget korrigálta.

A felperesek fellebbezése érdemét tekintve nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelesek az alperes másodfokú eljárásban felmerült költségének viselésére, melynek mértékét az ítélet tábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése, valamint (5) és (6) bekezdései alapján a kifejtett munkával arányosan, mérlegeléssel állapította meg.

Az I. rendű felperes a 6/1986. (VI.26.) 13. § (2) bekezdése és 15. § (1) bekezdése alapján köteles a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére külön felhívásra az államnak.

A II. rendű felperes az Itv. 5. § (1) bekezdés d) pontja alapján, a (2) bekezdés szerint igazoltaknak megfelelően személyes illetékmentes, ezért a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a szerint az általa le nem rótt fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

S z e g e d , 2016. év április hó 8. napján.

Dr. Kiss Gabriella s.k. . Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.. Bálint Attila s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró

